

3.7.2004

Evropsko srečanje združenj šoferjev in avtomehanicov v
Varaždinskih Toplicah

Z veseljem smo v našem združenju sprejeli povabilo na evropsko srečanje združenj šoferjev in avtomehanicov, ki je potekalo v Varaždinskih Toplicah.

Zaradi zasedenosti članov, večina nas je šoferjev v mednarodnem prometu in nekaj tudi s.p. smo se o povabilu dogovorili kar po telefonu. Zavedali smo se pomembnosti evropskega srečanja združenj (med tem časom smo postali člani EU) in se dogovorili, da se srečanja moramo udeležiti vsaj z nekaj uniformiranimi člani. Da rešimo čast združenja, smo se člani upravnega odbora odločili, da se zaradi službene odsotnosti našega predsednika, srečanja udeležimo Jože Petrovčič – podpredsednik združenja, praporščak Marjan Zemljarič in naš dolgoletni član združenja in aktivni član upravnega odbora Franc Podobnik.

Tudi napoved gostiteljev, da za pogostitev gostov nimajo sredstev, nas ni odvrnila od namere, da se srečanja udeležimo, saj smo bistvo udeležbe videli v tem da še dodatno vzpostavimo dobre vezi tudi z združenji sosednje Hrvaške, kateri še niso v EU.

V zgodnjih jutranjih urah smo se podali na pot. Spremljalo nas je slabo, deževno vreme. Kljub približno tri urni vožnji, nam je čas hitro minil. Naš dolgoletni poklicni voznik Franc Podobnik nama je po poti povedal kar nekaj anekdot o vožnjah po Hrvaški oz. nekdanji Jugoslaviji.

Pripeljali smo se na konec avtoceste za izhod Varaždinske Toplice. Prijazna uslužbenka na koncu avtoceste nam je povedala, da se že v bližini mesta, kjer bo potekalo evropsko srečanje združenj. Zahvalili smo se za informacije in ob pričakovanju smerokazov in označitev srečanja zapeljali v mesto. Ni bilo smerokazov, ni bilo nobene označitve, kje bi to srečanje potekalo. Vozili smo se po mestu, kje bi to lahko bilo, kje bil lahko parkirali. Srečali smo kolege iz štajerskih združenj in skupaj smo potem nekako našli prostor za parkiranje. Vsi smo se spraševali kje so člani združenja organizatorjev, kateri bi nam dali informacije. Ali jih v tem mestu ni, ali pa se za tako pomembno srečanje zaradi slabega finančnega stanja niso odzvali? (prostovoljno delo!).

Kljub tej neorganiziranosti tako pomembnega srečanja nam dobra volja ni pošla, saj smo se zavedali, da predstavljamo del te nove Evropske Unije – Slovenijo.

Nekako smo izvedeli, kje bo potekala parada in tja smo se odpravili v uniformah in praporom. Med potjo smo na naše veliko presenečenje srečali podpredsednika evropske zveze združenj gospoda Srečka Zaletela. Lepo smo se pozdravili in se s stiskom rok razšli.

Pridružili smo se udeležencem parade. Obhodili smo kar lep del mesta, kjer je parada potekala. Domačini so nas z aplavzom in nekateri, mislim tudi z začudenjem gledali (mogoče niso tudi vedeli za kaj gre, glede na naš občutek obveščenosti).

Po končanem mimohodu parade je bil zbor pred hotelom Varaždinske Toplice. Nagovorili so nas predsednik evropske zveze združenj, podpredsednik in predsednik zveze združenj Hrvaške. Govori so bili predvsem naravnani na delovanje zveze v EU in članicah katere naj bi se vključile v to zvezo.

Poudarek je bil na sodelovanju in pomoči med vsemi združenji in njenimi člani.

Po kratkem programu na govornihškem odru so nam gostitelji zaželeli prijetno počutje v njihovem kraju in srečno pot nazaj domov.

Uradni del prireditve je bil tako zaključen. Udeležba na srečanju je bila dokaj dobra. Res, da nas je bilo Slovencev kar približno sedemdeset procentov, vendar med nami so bili tudi kolegi iz Nemčije, Švice, Francije, Hrvaške.

V potrditev, da smo se srečanja udeležili, smo se člani našega združenja odločili, da se z našim praporom slikamo pred odrom, kjer je srečanje potekalo. Za lep spomin in arhiv združenja.

Toda takrat se je začel slovenski del – scenarij udeležbe našega združenja. Med nas je »priletel« gospod, poveljnih uniformiranih članov združenj Slovenije Rajko Bibic, nas okaral – napadel, kaj se mi gremo, da se s tem praporom nimamo kaj slikat, da smo dobili prepoved nošenja našega novega praporja na uradnih prireditvah. Povedal sem mu, da smo sicer menda nek dopis dobili, vendar kot vem ni bilo nobene obrazložitve, zakaj nam to ne bi bilo dovoljeno.

Kot nam je znano je zavetnik šoferjev že dolga, dolga leta zgodovine »Krištof«, katerega smo mi upodobili na našem praporju.

Že pred leti so številna združenja razmišljala, da bi »Krištofa« dale na svoj prapor, vendar zakaj do tega ni prišlo ne vemo. Mogoče je bilo vmes tudi nekaj politike!

Ali je tudi danes še to vzrok za nesoglasje za nošenje našega praporja s tem likom?!

Vstopili smo v EU, kjer politika ni več tako enostranska. Nam, prostovoljnim združenjem pa nekateri še vedno vsiljujejo svojo nekdanjo pripadnost oz. miselnost. Mislim, da bi tudi gospod Bibic v marsikateri težki situaciji na cesti, v katerih se srečujemo poklicni vozniki vsakodnevno tako pozimi kot poleti, pozabil na svojo pripadnost in sam pri sebi po domače rečeno »zaklel« ali spregovoril tudi besedo »O Bog, kaj ljudje počnejo« in bil vesel da se je situacija razšla brez nesreče.

Mislim, da bi morali naše probleme reševati predvsem doma, pred domačim pragom, ne pa da hodimo na tako pomembna srečanja in nas tam naš človek, izvoljen iz naših vrst enostavno poniža kot osnovnošolčke, ki tam nimamo kaj iskati.

Številni gostje so začudeni gledali kaj se dogaja. Lepo smo pokazali svojo Slovensko složnost!

Hvala gospod Bibic! Imamo lep spomin na evropsko srečanje v Varaždinskih toplicah in nepozabno na vas, ki nas zastopate v svetu!

Podpredsednik združenja ZŠAM Žiri
Jože Petrovčič

Žiri, dne 24. 6. 2004